

Иван Вазов
Таз война...

От бурний Лозенград до бряга беломорски
посяхме с трупове полета и долове
и друмът ни бе друм настръхнал от гробове,
от пламнали села над хекатомби хорски.

От траури сега България чернее!
Венеца лавров наш как скъпо го купихме!
И колко младости в земята ги зарихме.
И зимний вятър днес над тях зловещо пее!

Навред беди, беди! Там кърви и гробове,
тук хиляди, безброй сираци и вдовици,
с борци и стонове напълнени болници,
запуснати нивя, затворени домове.

Война ужасна, зла, стихия разярена,
бич изстребителен, ехтеж от гняв, риданья,
война безмилостна, море от плач, страданья –
о, боже мой – и пак война свещена!

Ноември 1912

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4375>]